

На новий рік

Михайло Старицький

Минає рік... нудний, окритий млою, –
Без радощів, без ясних навіть днів...
Мов каганець, засвічений без лою,
Він не горів, а тільки-но чадів
І чадом тим давив нам серце кволе,
Знесилював сподіванкам крило...
Незчулися, як рідне наше поле
Мороз скував і снігом занесло...
Але дарма!.. Піднімем чарки вгору,
Щоб пережить сю безпросвітню пору!

Минає рік... ступінь знов до могили,
І постарівсь на рік ще знову світ!
Підбились ми, дасть біг булої сили, –
Розгублена в дорозі зниклих літ;
Проте, хоч наш припав морозом волос,
Хоч тугою й пригнічене чоло,
А все ж, поки тремтить у грудях голос,
Ми крикнемо, як в давні дні було:
"За розвиток народного утвору,
За слово те – піднімем чарки вгору!"

Ми чесно йшли: любили щиро брата,
Кохалися в добрі його душі
І вірили, що прийдуть колись свята –
Прогляне світ у сій німій глуші...
Що ж? Хоч думкам не сталося простору,
Але за них піднімем чарки вгору!
Минає рік... і в темряві безодні
Несе людських багато сліз і мук...
І рідшають все сіячі народні,
На труд тяжкий не вистачає рук,
І не рясне зібралося нас коло:
Одні лягли в труні нечасовій,
Другі – за те, щоб вище драти чоло,
За ласощі, великопанський гній –
Запродали свій край і віру...

Але знайшлись і куті з криці груди,
З яких біда кресала лиш вогонь;
Вони несли без ляку світло всюди
І в боротьбі не стали осторонь...
Розкидані по нетрях несходимих,
На чужині, в тяжкій самотині –
Вони болять лиш за братів родимих,
Вони скорблять по рідній стороні,
І думами вітають нас в сю пору...
Піднімем же за них чарки ми вгору!